

ТЕРЕН

УКРАЇНА

Вір і дії!

число 2 (39), літо-осінь 2014

Газета української молоді

Теми номера:

Хто прикриває передову

с. 2

Літо по-МНК-івськи

с. 4-5

Два фронти

с. 7

Юрій Липа

Книга «Розподіл Росії» стала логічним продовженням геополітичних накреслень Юрія Липи. Великою мірою він розвивав у ній свої головні історіософські, культурологічні, геополітичні, етнопсихологічні спостереження і думки. Український мислитель точно визначив головну суперечність Росії як нації та держави: вона розривається між Європою й Азією, між ментальними та інтелектуальними інтенціями своїх еліт і народних мас, між національною органічністю та імперською захланністю, між Заходом і Сходом як цивілізаціями.

У цьому закорінені всі проблеми Росії: вічне скрите протиборство-ненависть між її класами, що знайшли своє яскраве вираження у диктатурі і наджорстокостях большевизму, вічна схильність до крайнощів, що часто призводять до руїн і злочинів масового характеру, вічна імперсько-геополітична ворожість до інших народів, які в неї завжди діляться тільки на «більших» і «менших» ворогів, а друзями бувають тільки як раби або засоби для міжнародних маніпуляцій.

У цьому сенсі, з огляду на розміри, потенціал і геополітичні інтенції Росії, вона становить стабільну загрозу для усієї планети.

Олег Баган

Розпад Росії неминучий

«Границі року 1553-го - то найнатуральніші границі Московії»

Юрій Липа

Українською Видавничою Спілкою перевидано останню книгу з легендарної «геополітичної трилогії» Юрія Липи - «Розподіл Росії». Ця праця була написана ще в 1941 році, коли Україна перебувала під окупацією. Але наскільки ж актуальною вона видається зараз,

такий менталітет є чужим для населення Росії на Схід від Волги і на Південь від Дону.

«Найважливіша лінія розподілу Росії, лінія Саратов - Смоленськ, проходить власне через південні окраїни Московії. Сама природа ніби вказала на потребу такого граничного пасма між Півднем і Північчю. Лишень по остаточній стабілізації лінії цього розподілу, не тільки фізичного, але й духовного, можлива й реальна природня політика Московії, а з нею

мітинги із плакатами «Отделите Москву от России!», «Сибирь будет свободна!», «Даешь Дальневосточную республику!», у партизанах Примор'я – тих героях, котрі власною самопожертвою намагалися пробудити власний народ від імперського сну», - вважає Олег Баган.

Для падіння імперій визначальним був фактор війни, коли така імперія, будучи на гребні свого розвитку і вважаючи, що тепер весь світ паде до її ніг, починала військову

Москва, Манежная площа, 2014 рік

в часи, коли тоталітарний монстр – путінська Росія - намагається відродити свою імперію, поки в межах тих республік, що входили до європейської частини Радянського Союзу.

При цьому сама Росія не помічає тих процесів, які нею ж були запущені в середині країни, не помічає, що окупація Криму та військове вторгнення в Донбас пришвидшує зростання сепаратистських настроїв в Сибіру, на Далекому Сході, на Кавказі і Татарстані. Заради задоволення дикої жаги влади Володимира Путіна та для піднесення патріотизму вічно п'яної центральної, власне етнічно-російської частини РФ, на яку найбільше впливають різного роду байки про «третій Рим», «Русській мір» і «славянське братство», Кремль наступає на ті ж самі граблі, на які наступали російські царі та комуністичні генсеки. Вони відмовилися засвоїти закон історії, згідно з яким в сучасному світі імперії, побудовані на страху, диктатурі, репресіях, не здатні довго існувати і приречені на розпад.

Юрій Липа пише в своїй книзі про три окремі групи москвинів (росіян), менталітет яких, власне, і став вираженням імперських настроїв кремлівської верхівки. Бажання панувати над теренами, куди більшими, ніж власна батьківщина, домінує серед жителів Московії, і є нічим іншим, як наслідком власної зuboжілості, суворих кліматичних умов та слабкого характеру, який став таким унаслідок багатоговікового споживання алкоголю. «Сидіти в лайні і при цьому командувати світом – одна з основних рис росіян, що заселяють Центральну та Північну частину Росії. Але

і її тривалий розцвіт», - пише Липа, можливо тільки здогадуючись, що його слова можуть бути прямою ілюстрацією геополітичної ситуації XXI століття. Іншими словами, лише в своїх етнічних межах Росія (тобто де факто – колишнє Московське князівство) має шанс на довше існування. В інших межах вона приречена на геополітичний крах.

«Знищення Росії як імперії було, є і буде стратегічною метою українського націоналізму. Це випливає із життєвих інтересів української нації», - справедливо пише один з провідних дослідників ідеології українського націоналізму Олег Баган.

Які перспективи відкриває собою знищення Росії як імперії?

По-перше, зникнення російської загрози призведе до того, що країни Центрально-Східної Європи зможуть відчувати себе більш незалежно щодо Заходу.

По-друге, на руїнах російської імперії має відбутися національний ренесанс як самих росіян, так і інших народів (зокрема, угорців), що зможуть інтегруватися до Європи. Сукупність цих нових державних утворень стане своєрідною буферною зоною між Європою та Азією. Ось таку картину малює логіка знищення Росії як імперії...

Всі ж ті, хто зневажає штучність і любить органіку, має боротися проти цієї пластмасової потвори. Життя – під її поверхнею, де бурлить потенціал звільнених з-під імперської влади народів. Життя – в моджахедах Кавказу, в борцях за незалежність Татарстану і Марі-Елу, у тих, хто виходить на

агресію проти інших країн, прискорюючи свій фінал.

Перша світова війна прискорила падіння імперії Романових, війна в Афганістані вирішила долю Радянського Союзу. Війна проти України поставить хрест на путінській Росії. Неминучим стане відхід від Росії Карелії, Калінінграду, Північного Кавказу, Татарстану та Далекого Сходу.

Україна неодмінно поверне Крим, при цьому ми маємо шанс якщо повернути не всю Кубань, то претендувати на частину Краснодарського краю – як компенсацію за злочини Росії проти нас.

Фінал Росії настане як внаслідок погіршення стану економіки через санкції, так і через ріст національно-визвольних рухів у ряді суб'єктів РФ. Усе це закінчиться соціальними бунтами, в результаті яких антипутінські сили на певний час об'єднаються, але після повалення режиму – розсваряться між собою, створивши підґрунтя для послаблення влади, відходу ряду територій. Постраждали від путінської політики Грузія, Молдова, Україна виставлять трильйонні рахунки – вимагати-муть компенсації за заподіяну Росією шкоду. А оскільки відповідних коштів погрузла в політичній та соціально-економічній кризі Росія просто не матиме, то буде змушена розраховуватися за борги державними активами, підприємствами і навіть територіями.

Так буде.

Сергій Багрянний,
директор Центру зовнішньополітичних досліджень ОПАД, активіст МНК

В
і
л
ь
н
і
л
ю
д
и

Хто прикриває передову, або дещо про важливість роботи в тилу

Не встигли вщухнути емоції після подій «Революції гідності», не встигли ще ми оговтатися від кривавих розстрілів в центрі Києва, втілити усі вимоги, через які вийшли на Майдан восени минулого року, як на Україну насунулася нова хмара. Проросійські сепаратистські заворушення на сході і півдні України призводять до анексії Росією Криму, а згодом – до війни на території Донецької і Луганської областей. І раптом всі починають розуміти те, що Україна абсолютно не готова протистояти агресії іншої держави. Усі ці два десятки років нашої незалежності проводилася цілеспрямована політика, що призвела до практичної деградації української армії.

Та попри це, починають формуватися стихійні добровольчі військові загони для захисту цілісності України. У свою чергу армія починає потріхи приходити до тям і відправляти практично «голих» і «босих» військових для боротьби з терористами, не надаючи при цьому навіть харчового забезпечення. Тут ініціативу в свої руки взяли волонтери.

За досить короткий період часу організуються (незалежно одне від одного) цілі волонтерські групи. Вони беруть на себе функцію забезпечення військових і добровольців на передовій найнеобхіднішим.

Саме в таких умовах і формується група однодумців «Вільні Люди».

«Вільні Люди» - це волонтерська мережа допомоги армії і добровольчим батальйонам, які воюють в зоні АТО. Сама назва – ще з часів Майдану, коли у рамках Самооборони Майдану діяла 14 сотня. Після того, як зникла необхідність обороняти центр Києва і основні події перенеслися на схід і південь країни, частина «самооборонівців» пішли добровольцями у різні військові формування, а частина – зайнялася матеріальним забезпеченням підрозділів.

За час своєї діяльності «Вільні Люди» сформували волонтерські мережі у Тернополі, Сумах, Харкові, Києві, Полтаві а також знайшли однодумців по всій території України і навіть за її межами. Специфіка допомоги спільноти досить широка: від продуктів харчування і одягу, до тепло-візорів і транспортних засобів. За час свого існування різними групами «Вільних Людей» було здійснено декілька десятків «гуманітарних експедицій» в зону АТО, не роблячи винятків навіть для найнебезпечніших її ділянок.

Харків

Зважаючи на те, що Харків розташований у безпосередній близькості до зони АТО і більшість «караванів» із допомогою проходять саме через це місто, тут достатньо сильно розвинений волонтерський рух з допомоги армії і добровольцям. У різний період харків'яни здійснюють від однієї до трьох поїздок на тиждень з допомогою для українських військових.

«Активно надається допомога Харківському військовому шпиталю, в якому перебувало багато поранених. Ми надали госпіталю новий автомобіль, а пораненим – речі першої необхідності (теплі ковдри та навіть домашні капці). Великою заслугою вважаємо налагодження поставок на передову кровоспинного засобу «Gemma», який був розроблений харківськими вченими і нічим не поступається закордонним аналогам за якістю, а за собівартістю - навіть дешевший», - говорить Андрій Руденко, волонтер.

Тернопіль

Волонтерське середовище «Вільні Люди» в Тернополі почало діяти на базі місцевої Самооборони Майдану. Тернополяни навіть поділилися на групи, які займаються відповідно пошуком спорядження, збором пожертв, діє також фармацевтичний відділ, швейний цех і мобільні групи доставки на передову.

«Дуже ефективною виявилася наша співпраця з місцевими швейними цехами, які безкош-

товно виготовляли речі для військових. Тканину при цьому надавали доброчинці. Власними силами було пошито близько 700 нашоломників, 55 розвантажувальних жилетів, 500 флісових костюмів, а також бафи, бандани, нижня білизна, ремні», - говорить Соломія Хома.

Окрім уже звичного спорядження для вій-

ськових, такого як бронежилети, шоломи, окуляри і т.п., тернополянам вдалося полагодити і передати на передову у розпорядження 24-ї механізованої бригади БТР-60. Також досить ефективно видалася акція «Гаражний розпродаж» на Театральному майдані Тернополя, яка допомогла залучити до допомоги армії велику кількість людей.

Суми

У Сумах волонтерська мережа «Вільні Люди» почала діяти з необхідності забезпечити сумчан, які пішли добровольцями у Другий батальйон Національної гвардії України.

Щодо специфіки допомоги, то сумські волонтери забезпечують своїх військових практично всім: від їжі і одягу, до генераторів і спеціального військового спорядження.

«На особливий рівень вийшла підтримка Сумського реактивного артилерійського полку А1476. Оскільки саме артилерія є силою, яка становить найбільшу загрозу терористам на сході, то підтримці цього полку надали особливий пріоритет. Окрім стандартної допомоги, артилеристам постійно постачаються деталі до техніки, яку використо-

вувє полк. Оскільки вся ця техніка має ще радянське минуле і давно не використовувалася, то частина потребувала ремонту, який зробити дуже складно через дефіцит відповідних деталей. Тут нам доводилося проявляти свою винахідливість», - пояснює Андрій Букін.

Київ

Осередок «Вільних Людей» займається оптовою закупівлею речей, яких потребують військові.

«Волонтери, які допомагають армії, можуть замовити потім ці речі за ціною закупки, що дешевше, ніж купувати у роздріб. Так були куплені і передані волонтерам або безпосередньо військовим великі партії кровоспинного засобу «Gemma», контейнери-холодильники, рятувальні ковдри, рації, рукавиці, кевларові каски, бронежилети», - коментує Олександр Бурменська.

Окремим досягненням є домовленість з компанією «Київстар» про безкоштовну передачу для військових стартових пакетів та засобів зв'язку.

Полтава

Полтавські волонтери «Вільних Людей» активно залучають до збору допомоги військовим АТО місцевих жителів, приватних підприємців. Так, продукти для відправки на схід збирали цілими селами.

«Загалом, щотижня формується і вирушає на схід «караван» з допомогою для військових. Окрім продуктів харчування і інших речей першої необхідності, було оголошено про збір туристичного спорядження. Навіть якщо воно потребує невеликого ремонту, волонтери готові відремонтувати його власним коштом», - розповідає Дмитро Жмайло.

Полтавчани проявили себе як креативні організатори акцій: провели всесвітньо відомий флешмоб Ice Bucket Challenge у масштабах міста, а під час іншої акції - пропонували людям «взяти пиріжок в обмін на благодійний внесок», а також сфотографуватися зі зброєю.

Напевно, більшість із нас не можуть до кінця зрозуміти того, що відбувається на найвищому рівні стосовно конфлікту на сході України. Росія відкрито провокує конфлікт, підсилюючи терористів зброєю, строковою армією і диверсійними загонами, але більшість країн міжнародної спільноти вдає, що нічого не сталося. Країни ЄС ведуть «куларні ігри» із Путіним, в той час коли щодня кількість жертв на сході зростає. У результаті Мінських домовленостей встановлюється «режим припинення вогню», який в односторонньому порядку не дотримується терористами. Встановлення «спеціального статусу» для зони АТО... Хтось може сказати: «Нас зливають!». Хтось може запитати «чи це вже кінець?».

Що б там не було, але нам не варто розслаблятися. По наших хлопцях, як і раніше, ведеться вогонь із «градів», здійснюються обстріли блокпостів, продовжуються сутички із намаганням терористів спільно з російськими окупаційними військами захопити більше української території.

Нашим військовим і добровольцям як і

раніше, потрібні харчі, військове спорядження і, що зараз найактуальніше, це теплий одяг. Конфлікт увійшов у затяжну стадію і зараз явно зрозуміло, що він зовсім не наближається до закінчення. Тому саме від НАС залежить, чи не змерзне наш боєць в окопах, саме від НАС залежить чи не «зламається» він завтра у бою з ворогом, саме від НАС залежить чи не доведеться нам завтра захищати від окупанта Запоріжжя, Дніпропетровськ чи навіть Київ.

Не варто думати, що нас це не стосується. Досить перекладати відповідальність на інших. Адже секрет нашої перемоги – у єдності і самопожертві. І, як кажуть військові, лише завдяки волонтерам вони відчувають підтримку народу, підтримку кожного з нас. А це означає, що нам є за що боротися!

Як нас знайти?

У мережі Інтернет, ви можете отримати оперативну інформацію про діяльність «Вільних Людей» у блозі за адресою www.vilni.org.ua.

Також, ви можете долучитися до нашої сторінки у Facebook: www.facebook.com/vilnilyudy.ua.

Кожний хто бажає допомогти може зв'язатися із місцевим осередком мережі «Вільні Люди»:

м. Київ, вул. Ярославів Вал, 9, (офіс МНК) тел.: 096 188 37 93 Іван, 044 270 54 02 - черговий.

м. Полтава, вул. Шевченка 44, оф.17, Магазин туристичного спорядження TopRope.com.ua. Контактна особа: Олександр, тел.: 066-340-26-92 (прохання попередньо повідомляти про візит.)

м. Суми, Покровська пл., 6, тел.: 095 442 99 03 Андрій

м. Тернопіль, вул. Грушевського, 1, тел.: 097-82-86-946, штаб Самооборони.

Як нам допомогти?

Перерахувати благодійні внески можна за наступними реквізитами:

ПриватБанк, UAH	4149 6059 0189 3156
Кішка Іван Васильович	
ПриватБанк, USD	5168 7572 3055 3606
Кішка Іван Васильович	

PayPal kishka.ivan@gmail.com
Liqpey +380961883793
Western Union / MoneyGram: IVAN KISHKA, KYIV UKRAINE

Для swift-переказів:

BENEFICIARY:
Одержувач (П.І.Б. власника рахунку на англійській мові) KISHKA IVAN
ACCOUNT:
Рахунок у банку-одержувача (номер пластикової карти чи поточного рахунку в ПриватБанку) 5168757230553606
BANK OF BENEFICIARY:
Банк одержувача PRIVATBANK
SWIFT CODE: PBANUA2X

Олександр Скиба: Савур-Могили ми брали двічі, а втратили через незграбне вище командування

Олександр Скиба старший лейтенант 51-ої Окремої механізованої бригади, зведеної батальйонно-тактичної групи «Колос», гарячі літні місяці провів у центрі військового протистояння на Донбасі. Разом з побратимами по зброї брав участь у запеклих боях за визволення українського Сходу та двічі штурмував Савур-могили. Не раз побував під артилерійським обстрілом російської армії та відчув на собі той психологічний стан, коли немає необхідної підтримки з боку вищого командування.

Олександр, розкажи про бойовий шлях свого батальйону та його основні битви.

Я був мобілізований в армію 8 квітня 2014 року, а в зону АТО потрапив 10 червня. Найважливішим завданням, яке довелося виконувати нашій батальйонній групі під час війни на Сході, стала битва за гору Савур-могила. Цю стратегічну висоту ми брали двічі. Вперше відбили її у російських терористів 28 липня. Однак належну підтримку нам не забезпечили. І командир прийняв рішення відвести солдат з-під вогню, оскільки по нас почала працювати артилерія Російської Федерації. Наш командир вирішив, що в таких умовах, коли немає дозволу на вогневий удар у відповідь з нашого боку, життя українських солдат важливіше. Тому ми тоді і відступили з Савур-могили. Хоча за це проти нашого підполковника завели кримінальну справу.

Після цього ми перегрупувалися і змінили дислокацію, розташувавшись у селі Петрівське і зробили базовий табір за кілька кілометрів від гори Савур-могила. Звідси і розпочався новий наступ на цю висоту. Пригадую, коли ми перебували у цьому селі, до нас приперся якийсь генерал, напевно з Генштабу. Він сказав, що йому начхати на наші життя, головне, щоб ми захопили гору.

У кінцевому підсумку нам вдалося повторно взяти Савур-могили. Перебуваючи у базовому таборі і маючи точку опори з тилу, ми почували себе спокійніше. Хоча той спокій був дуже умовним. Бо коли на лінію нашого кордону під'їжджає система «Град» Російської Федерації або ж самохідні артилерійські установки і відкривають вогонь, то ми не можемо стріляти у відповідь. Бо це ж сразу трактуватиметься як агресія проти Росії. Хоча сама Росія чомусь має повне право обстрілювати нашу територію і вбивати наших хлопців.

З боку рядових солдат є чимало нарікань на відсутність допомоги або запізнitлу реакцію з боку Генштабу у питанні допомоги для нашої армії. Що ти можеш сказати про це?

Дійсно у солдат, які воюють на Сході, а не сидять у кабінетах, накопичилося чимало запитань до вищого командування. Наприклад, я, як безпосередній учасник бойових дій, можу задати таке питання до генералітету: чому під час обстрілу наших позицій нам так і не надсилали допомоги? Коли Росія вела артилерійських вогонь по нашій частині, повз Савур-могили якраз проходили колони російських інтервентів. Оскільки нас обстрілювали, то наша артилерія не могла знищити ці колони ворога. Про численні факти вторгнення російських загарбників ми повідомляли неодноразово штаб сектору «Д». Я думаю, що командування сектору мало повідомити Генштаб. Але результат того, що ми били на сполох, виявився нульовий.

Чому врешті-решт ви були змушені залишити Савур-могили?

З нашого базового табору в селі Петрівське ми відійшли 20 серпня через те, що у нас була знищена вся техніка. Хоча загалом технічне забезпечення залишало бажати кращого. Наші два танки виконували таку саму роботу, як і будь-який трактор, замість серйозних бойових завдань. Уся ж наша техніка була знищена внаслідок численних обстрілів. Після того як ми повторно вибили сепаратистів і російських терористів з Савур-могили, ми щодня втрачали одиниці військової техніки. А поповнень просто не надходило.

Тому намагалися на місці відремонтувати ту, яка залишилася. Підтримки авіації не було. Хоча ми неодноразово посилали запит на її застосування. От саме тому російські військові частини й отримали змогу безперешкодно потрапляти в Україну, оскільки відчували, що з повітря їм нічого не загрожує. Хоча і артилерійські частини також не надавали суттєву підтримку та не знищували ворога вчасно. Так, під час атаки на наші позиції над нами постійно літали російські безпілотниками, яких ми просто не могли збити з наявних автоматів чи зеніток.

Російська нахабність і відчуття безкарності дійшла до того, що над позицією українських сил навіть літала їх розвідувальна авіація. Саме в такі моменти нас і починали бомбити. Ми даємо запит: знищити авіацію ворога. А реакції зі штабу ніякої. 20 серпня артилерія сектора взагалі відмовилась нам допомагати, бо в них були інші проблеми. Наш відступ з Савур-могили диктувався оперативною обстановкою. Без будь-якої техніки, відсутності підтримки авіації та артилерії, ми просто були б знищені.

Бо одна справа, коли нас обстрілювали з боку

Сніжного чи Тореза. Тоді ми могли дати відповідь і знищити ворога. Інша справа – коли обстріл ведеться з боку Росії. Тоді ми сиділи в бліндажах та окопах і не могли навіть визирнути.

Під Савур-могилою, поряд з нами, перебувала 30-та бригада. Вона була розквартирована в селі Степанівка. Втім, її позиції були ще гірші, ніж наші, оскільки ми частково перебували під захистом гори. Тоді як білці 30-ої бригади знаходились на відкритому просторі і були як на долоні перед ворогом. Через це більша частина її була знищена, а ті, хто вижив, добиралися до розташування наших військ хто пересуваючись на животі, хто на залишках військової техніки.

Ти як офіцер, який тривалий час побував у зоні військових дій, можеш оцінити стратегію дій наших військових. Чи були в нашого воєнного командування проблиски оперативного мислення? Чому такий великий брак взаємодії між частинами армії?

У нас проблиски оперативного мислення та успішних бойових дій були, як не дивно, після так званого перемир'я у червні. Коли воно тривало, ми дали можливість сепаратистам проявити себе, сконцентруватися в певних точках.

Ці точки ми знали заздалегідь. 1 липня наша армія завдала масованого удару по цим 128 точкам базування терористів. Принаймні у секторі, де розташовувалася моя військова частина, було як мінімум 5-6 точок, які ми накрили вогнем артилерії. Одного дня 51-ша бригада знищила 19 російських «Градів». Тільки наша зведена батальйонно-тактична група, завдяки налагодженій розвідці, ліквідувала десять «Градів». Хоча тоді ми обурювалися і плюювалися на оголошене перемир'я, воно було потім використане нами доволі успішно. Навіть з міжнародної точки зору ми сигналізували, що даємо час усім російським заїдам залишити нашу територію.

З іншого боку, ми дали сепаратистам час накопичитися у певних відстегнених точках, які потім були знищені. Після цього у липні почалися доволі успішні бойові дії. Нам вдалося звільнити Слов'янськ та Краматорськ, взяти Лисичанськ, Северодонецьк та ряд менших міст. Ми підійшли впритул до Донецька і зайняли Мар'їнку. Здавалося, перемога не за горами.

Коли ситуація на російсько-українському фронті почала погіршуватися?

Тоді, коли Росія, усвідомивши, що сепаратисти неминуче програють війну, вирішила масово посилати на Донбас регулярні військові частини. Негативні тенденції почали проявлятися з середини серпня. У липні ми перебували в секторі «Б» і ситуація там була контрольована. Але наприкінці липня нас вирішили без підготовки перекинути на Савур-могили і залишили без підтримки. Нам казали, що ми їдемо на два дні, хоча насправді бої за цю висоту тривали майже місяць і завершилися невдало для нас. Саме тоді до нас приїхав дядя-генерал з Генштабу, який ставив нам завдання лягти кістями, щоб здобути Савур-могили. Він сказав, що маємо взяти цю гору, якщо не хочемо бачити нашого командира у в'язниці. Типовий советський підхід. Це те саме, що ставити претензії людям, чому вони залишилися живими.

Ще однією нашою проблемою стала відсутність резервів. Під час боїв у серпні до нас прислали підтримку у кількості 20 чоловік. Що можна робити з такою підтримкою і як розвивати наступ, вище командування мабуть не розуміє. Мені незрозуміло навіть кидати солдат у точки, в яких незабезпечені тили і де немає підтримки. Залишати людей на Савур-могілі чи кидати їх під кордон в умовах постійного російського артилерійського обстрілу, означає посилати їх на смерть.

Хоча нам навіть казали: давайте почекаємо, потерпимо до 22, до 24 серпня, Дня Незалежності. Ті, хто не відійшов вчасно були просто взяті в оточення та знищені. Так була розбита 3-тя батальйонно-тактична група 51-ої бригади у складі близько 250 осіб під Кутейниково.

Що тобі відомо про Іловайський котел?

Про Іловайськ я не можу нічого сказати, тому що мій підрозділ не був там. Ми 20 серпня відійшли з базового табору під Савур-могилою. Хоча деякі наші хлопці там ще залишались довше. Кільце під Іловайськом вдалося зробити тому, що російська військова техніка безперешкодно просочувалася через кордон, а наші постійні запити щодо її знищення так і не були почуті. І наприкінці серпня ця техніка, яка мала б бути розстріляна з нашої авіації чи артилерії, завдала удар нашим військам у спину, у той час як з-за кордону посунули російські регулярні частини.

Ти тривалий час був на Донбасі. Що ти можеш сказати про відносини з місцевим населенням? Кого воно підтримує?

Я вивів власну формулу стосовно ставлення мешканців Донбасу до подій, які зараз відбуваються на Сході. Раніше я думав, що там є і прихильники України, і противники. Після мого перебування на Донбасі можу сказати, що там є 25% явно проукраїнських мешканців, а 25% тих, які за Росію. А решта 50% – це ті, які чекають, хто ж переможе і яку шапку потрібно одягати. Будьовію чи ні. Цих людей дістала війна, і вони готові допомагати будь-кому. Така ситуація на Донбасі пояснюється тим, що регіон, як і Крим, тривалий час був у складі України суто формально. Паростки українського там майже не проросли. А місцеві кримінально-олігархічні еліти робили все, щоб не дозволити Києву ментально змінити мешканців регіону. Ця війна – це розплата за відмову центральної влади проводити політику українізації та залишення певних областей на відкуп місцевим феодалам. Тепер це вилазить боком.

Як вважаєш, чи варто вводити воєнний стан на Сході? Чи можна таки в рамках АТО здобути перемогу на Донбасі?

Проблема тут полягає ось в чому. З одного боку офіційно у нас не було воєнного стану. Але нам це не зашкодило за певний час звільнити значну частину території Донбасу. З іншого боку, поки ми не перекриємо кордони, ніякий воєнний

стан не допоможе. Основна ж проблема полягає у нерішучості генералітету та небажанні чи страху застосовувати усі необхідні засоби для знищення ворога. У нас фактично не працює авіація. Без підтримки з повітря перемогти дуже важко. Також наше командування чомусь не застосовує протиракетні установки. Чому коли з сектора Газа обстрілюють Ізраїль, то ракети успішно ліквідовують? Дайте нам протиракетні установки, які б перехоплювали російські ракети з «Градів».

Знищуйте ворожі колони! Контрнаступ ДНР і ЛНР за підтримки Росії відбувся тому, що щодня колони військової техніки перетинали наш кордон. І це мало колись прорвати. І зараз воно прорвало. Якщо воєнний стан і вводити, то треба забезпечити якісно інші методи ведення війни і знищення окупантів.

Що скажеш про технічне оснащення нашої і російської армії?

Можу однозначно сказати, що ми крутіші за ДНР і ЛНР, але не крутіші за російську армію. Бо танк Т-64 гірший за Т-72, а російська армія переважно базується на Т-72. Якщо у нас буде Т-80, я не кажу вже про Т-84, то ми будемо кращі за них в технічному плані. З іншого боку, якщо до нас їдуть з танками, то проти них має бути хоча би Т-64, а не БТР чи БМП, які виконують зовсім інші функції. Не їх завдання – тягатися з танками! Для російських танків українські БТР і БМП – це як посмішка.

Чи доводилося під час бойових дій стикатися з добровольчими батальйонами?

З добровольчими батальйонами у бою нам стикатися не доводилося. Втім, хочу сказати, що коли ми вдруге взяли Савур-могили і зробили базовий табір в селі Петрівське, то приїхав «Правий сектор». І по ЗМІ чомусь почали трубити, що Савур-могили взяв саме «Правий сектор». Взяли хто завгодно, але тільки не 51-ша бригада. Питання в тому, що як тільки у нас виникають проблеми на фронті, то винна 51-ша бригада, а коли хтось щось визволяє, несе втрати, наступає, то про це мовчать. Зараз усі говорять про трагедію під Іловайськом. Але така трагедія, на жаль, не одна. Коли з 24 по 26 серпня солдати моєї бригади відбивали атаки російських окупантів в оточенні та гинули, Генштаб, командування АТО та сектору «Д» так і не спромоглися нічим зарадити. Чому коли вони робили запит про допомогу авіації, вона так і не з'явилася?

Факти відсутності належної допомоги з боку штабу є масовими. Як ти вважаєш, тут проблем у відсутності ресурсів та резервів чи банальній зраді?

Мені важко судити однозначно, хоча напевно є і те, й інше. Чимало інформації про те, що відбувається на полях бою, просто не доходить вище і блокується на певному рівні. Її просто обрубують. Коли наш батальйон доповідав, що не може справитися з переважаючими силами і нам потрібна підтримка, то лише через 5 днів ця інформація дійшла до Генштабу та Президента. Тобто 5 днів ми доповідали, що знищується наша техніка, нас обстрілюють і що ми до 24 серпня можемо просто не дожити, але ніхто і не думав оперативно реагувати. Сучасна війна – це динамічна маневрена операція, коли рішення треба приймати швидко та без зволікань. Проте наше командування таке повільне і незграбне, що просто вбиває шанси перемогти і нівелює героїчну боротьбу наших військових.

Як ти думаєш, чи довго буде тривати війна на Сході?

Якщо позиція вищого командування не зміниться, то потрібно залишатися на займаних позиціях, укріплювати їх і готуватися економічно та військово до звільнення наших земель в майбутньому, в тому числі і Криму. Коли Тенюх доповідав про 6 тисяч готових до бойових дій солдат, то був правий. Наша військова частина у квітні до мобілізації налічувала аж 430 чоловік, а по штату після мобілізації налічувала вже 4500 солдат.

Хоча є ризики переростання цього конфлікту у Третю світову. Напевно ніхто не читає історії. На Заході до початку Другої світової війни усі думали про Гітлера так як тепер думають про Путіна. Російська імперська хвороба Путіна активно прогресує в останні роки. Зараз він вже починає здійснювати воєнну агресію проти незалежних держав і напевно вважає себе обраним помазаником Божим для створення «русского міра».

Спочатку Путін загарбав Крим, тепер частину Донбасу. Наступний удар може прослідкувати з Придністров'я. Також Путін не обійде увагою Прибалтику, де досі проживає чимало росіян. Якщо Європа буде пасивна, то ситуація погіршуватиметься. Перемога буде за нами. Але її ціна невідома.

Критична фаза протистояння лише розпочалася. Бо кілька місяців війни в історичному плані – це лише крапля в морі. Я своєму особовому складу ще в квітні казав, що раніше вересня вони додому не повернуться. Зараз я сказав їм, що ця війна може тривати роками.

Петро Герасименко, «Вголос»

Літо по-МНКівськи: регіони

Цьогоріч державотворчі події поглинули нас усіх. Ми переживаємо зміни, втрати, зради... Проте, ще ніколи протягом 23-ох років незалежності українці не були такими єдиними та сильними. Як показує досвід, свідомі та патріотичні молодь є надважливою для країни. Молоді хлопці та дівчата - розумні, витривалі, патріотичні, сильні тілом, і ще сильніші духом, вже змінили Україну.

Вже більше десяти років Молодіжний Націоналістичний Конгрес проводить різноманітні табори, де гартуються та виховуються українські патріоти. Наша молодь показує себе з найкращої сторони, вона проходить вишколи із надією на краще, сподіваючись, що все, чого тут вчать стане в пригоді. Вона виросла в часи незалежності і побачили вже не одну революцію. Вона буде готова до перешкод на життєвому шляху, відстоїть те, за що вмирали наші дідуся, а сьогодні гинуть побратими.

Різні області України впродовж літа приймали по черзі табори, на яких гартувалися лише найсильніші та найвитриваліші патріоти. Адже важливою особливістю МНК-івських таборів є сувора дисципліна, якої дотримується кожен учасник.

Розпочався таборовий сезон на Львівщині. З 20 по 30 червня на Сокальщині втретє відбувся вишкільний табір для молоді «**Лицар честі**». Близько сорока відчайдухів шкільного віку випробовували себе протягом десяти днів на березі р. Західний Буг. Синьо-жовтими та червоно-чорними знаменами розпочинався і завершувався їх кожен день на вишколі.

Насичена програма табору не давала сумувати нікому: руханки, спортивні ігри, теренову гру та смугу перешкод мали змогу пройти цьогорічні таборовики. Також проводилися різнопланові лекції, тренінги та фільми, зокрема про Майдан 2014 року та Революцію Гідності.

«Хвилини мовчання, спогадів, роздумів з побратимів змушують нас рухатись у майбутнє і відстоювати його кожної наступної миті», – коментує учасниця табору Христина.

Насичена програма липня передбачала майже одночасні табори на Сумщині, тернопільщині та Львівщині.

Так, розпочався десятий ювілейний патріотичний наметовий табір для дітей «**Коловрат**», який відбувався на березі річки Псел на Сумщині з 1 по 14 липня. Цього року в якості учасників у таборі перебували 83 дитини віком від 6 до 17 років.

Загалом, у таборі перебували не лише сумчани. Діти приїхали і з Києва, і з Тернополя, і з Дніпропетровщини, і з Житомирщини та навіть Донбасу: 6-річна Діана та 10-річна Олександра – мешканці Шахтарська, які на період АТО змушені були перебратися на Сумщину. Цікаво, що дівчата мріють про мир та прагнуть навчитися говорити літературною українською мовою.

Щоправда, цьогоріч не обійшлося й без «палок в колеса», які постійно і навіть вже традиційно встромляє влада. На депутатське звернення Владислава Купрієнка, «Коловрат» приїхали перевіряти всі, кому не лінь: і податкова, і міліція, і санстанція. Нічого поганого – не знайшли.

По закінченню табору, обрано 30 найкращих таборовиків, які отримали призи – реглани від «Молодіжного Націоналістичного Конгресу».

Другим табором за липень і другим, що відбувався на Львівщині, став патріотично-вишкільний табір «**ТУР**». З 5 по 15

липня поблизу села Корчин, що на Сколівщині, вперше відбувався вишкіл під егідою Молодіжного Націоналістичного Конгресу.

Протягом 10 днів понад 30 хлопців та дівчат гартували свої фізичні та моральні сили в умовах, близьких до екстриму в Українських Карпатах – поблизу водоспаду Гуркало, гори Парашки та села Корчин Сколівського району, де колись таборувався воїни УПА.

Табір «ТУР» відвідала молодь зі Стрийщини, Сокальщини, Сколівщини, Миколаєва, Буська та навіть з Кривого Рогу.

Таборовики мали змогу послухати цікаві лекції про історію України, надання першої медичної допомоги та як вижити в екстремальних умовах, пройти психологічні тренінги, підкорити одну із мальовничих вершин Львівщини – гору. Парашка, подолати смугу перешкод та насичений цікавими завданнями вимарш на гірській місцевості.

На учасників «ТУРу» чекала сувора дисципліна, нічні алярми, екстремальні умови, дехто мав змогу вперше спати в наметах. Алкоголь та тютюн на таборі суворо заборонені.

Продовжувалося табове літо на Тернопіллі, де з 5 по 13 липня діяв патріотичний табір «**Лисоня**». Подолати власну ліню і страхи заради вишколу духу, розуму і тіла, розкрити свої можливості в екстремальних ситуаціях — закликали організатори школярів у «Долина змій».

Майже сто юнаків і дівчат із Київської, Дніпропетровської, Житомирської, Івано-Франківської та інших областей стали учасниками цьогорічної «Лисоні». Табір носить ім'я Івана Гавдиди, який ще з 1998 року скликав молодь для патріотичного вишколу.

Програма таборування була насиченою. Велике значення надавали фізичним заняттям, вольовому вишколу, змаганням, руханкам. Також проводили й лекції на природі, де поглиблювали знання з історії України, дізнавалися про теперішню ситуацію.

Нинішні події в країні змушують, як стверджують організатори «Лисоні», наголос робити не лише на вихованні патріотичної та громадсько-активної молоді, а й на базовій військовій підготовці таборовиків.

На Івано-Франківщині з 14 до 18 липня проходив патріотичний табір для молоді «**Новобранець**» ім. Ольги Басараб. Табір проводився вперше і мав за мету патріотичне виховання та вишкіл активної молоді. Гаслом події стало відоме «Нема бажань – нема страждань».

Протягом п'яти днів понад 40 хлопців і дівчат гартували свої фізичні та моральні сили. «Новобранець» відвідала молодь із Івано-Франківщини, Тернопільщини та Львівщини.

Таборовики мали змогу послухати цікаві гутірки, тренінги, подолати смугу перешкод, перевірити себе на багатокілометровому вимарші до навколишніх сіл. Нічна програма була насичена алярмами, екстремальними умовами та цікавими завданнями.

Загалом програма табору була наповнена заняттями з вольового вишколу, змаганнями та розвагами. У програмі була теренова гра, смуга перешкод, верхова їзда, змагання з регбі та боксу. Щовечора таборовики мали змогу поспівати патріотичні пісні навколо ватри, поспілкуватися з громадськими діячами, священниками та іншими непересічними особистостями.

«Згадуючи «Новобранець», я можу сказати, що це табір високого рівня, який допоміг мені відкрити свої здібності та виховати їх у патріотичному руслі», - говорить подруга Сосна.

Осінь – не привід «закривати» таборовий сезон. Уже традиційно на Сумщині відбулася теренова гра «**Ревин Яр**». З 18 до 21 вересня близько 80 молодих людей змагалися за перемогу над супротивником.

Гра відбувалася за класичними правилами: учасників було поділено на два курені – «жовті» та «червоні», кожному з гравців видано «пов'язку-життя» відповідного кольору. Команди протягом трьох діб шукали прапор супротивника, а також проводили бої.

«Цього року, зважаючи на той факт, що в країні триває справжня війна, здавалося б, «гратися» – не актуально. Але ми так не вважаємо. Патріотичне виховання молоді завжди – першочергова потреба, адже хто, як не патріоти зараз боронять державні кордони від зазіхань агресора?», - говорять організатори гри.

У ході гри перемогу здобув курінь «червоних». За словами гравця Максима Гузенка, те, що «червоні» виграли, не повинно обурювати «жовтих», адже перемога - це не головне.

«Я приїхав на гру вперше, та одразу зрозумів, наскільки це круто. Тут тільки скоординована група може розрахувати на успіх, тут ти бачиш дивовижний ліс з дуже важкою місцевістю», - говорить Андрій Бердников, гравець.

Учасники говорять: наступний крок – участь у найбільшій всеукраїнській тереновій грі «Гурби-Антонівці», що більше десяти років проходить на Тернопільщині навесні.

«Метою МНКівських таборів є патріотичне виховання дітей, фізичне та моральне загартування. Можу сказати, що з цими завданнями ми впорались. Спочатку до нас на табір приїжджають неспіливі, зовсім юні, іноді ще й дитячі хлопці та дівчата, а повертаються додому свідомими молодими людьми, які знають, як вижити в екстремальних умовах, не загубитися в лісі, захистити себе та ближніх. Ми прагнемо виховати молоду еліту нашого суспільства» - говорить член Проводу Молодіжного Націоналістичного Конгресу Андрій Бень.

Літо по-МНКівськи: Україна

три дні на практиці змогли отримати навички орієнтування на місцевості, виживання в лісі, маскування, тактики переміщення групами та ведення бою.

Окрім військової підготовки, «Гурби» - це ще і виховний захід. Пройшовши його, хлопці і дівчата, виховані на історії УПА, не стануть зрадниками України. Так, цього року перед відкриттям вишколу, частина гравців відвідала могилу героя Небесної Сотні Сашка Капіноса. Окрім цього, учасники заслухали лекцію про бій під Гурбами у 1944 році, відвідали могили полеглих воїнів УПА та кривки. Силами організації на території терену було встановлено інформаційний стенд про історичну битву під Гурбами та про щорічну гру, присвячену цій битві.

«Відвага ім. І. Гавдиди 2014»

Наступний вишкіл, який зібрав молодь зі всієї України, - це «Відвага ім. І. Гавдиди 2014». У цьогорічній «Відвазі» взяло участь більше 80 осіб. Програма табору передбачала навчання його учасників базовим навичкам ведення бою та відступу, саперної справи, надання першої медичної допомоги, ознайомленням з видами озбоєнь та правилами поведінки з ними. Територія табору перетворилася на імпровізований блокпост, який необхідно було облаштувати та охороняти від можливих загроз.

Лекторами на таборі стали сучасні герої, учасники АТО, котрі були поранені під час боїв та проходять реабілітацію. Так, аби передати свій досвід з передової, на «Відвагу» приїхали Тарас Ковалик, військовий інструктор «Пласту», та Олександр Бойко, голова Сумського МНК. Постійними інструкторами на таборі були керівник військової референтури МНК Віталій Вовк та Міла Редько. Досвід надання першої медичної допомоги під час бойових дій передав Борис Грачов, представник МНК з Полтави, член медичної служби Майдану.

Окрім військових вишколів, таборовики мали змогу пройти рейндж-кидок довжиною більше 70 км, смугу перешкод, туристичну переправу, спробувати себе на ринзі під час боксу, пограти в регбі та інші командні ігри, а також – прослухати різноманітні лекції. Останні стосувалися різних сфер життя: історії, громадської активності, ідеології націоналізму, тактики і стратегії ведення воєн та іншого.

Історичні гутірки стосувалися теми найбільших українських військових перемог в різні епохи від часів Київської Русі, козацтва до боїв армії УНР та УПА. Їх проводив історик, голова Ради Честі МНК Дмитро Жмайло. Екскурс в ідеологію українського націоналізму провела викладач університету «Львівська політехніка», заступник голови МНК Соломія Фаріон. Про історію Молодіжного Націоналістичного Конгресу, систему таборів та рівні членства розповів Голова МНК Сергій Кузан, який у перервах між поїздками на Схід завітав на табір. Про діяльність МНК під час Євромайдану розповів Голова Секретаріату МНК Іван Кішка.

Традиційно кожен день проходив під гаслом однієї з точок 10 заповідей українця-волонтариста, а табір учив учасників колективної відповідальності, витривалості та виходу за межі комфорту. Деякі з учасників після табору стали добровольцями і відправитися на Схід України.

«Русь Коса-2014 ім. Д. Гусяк»

У серпні в Херсонській області відбувся спеціалізований вишкільний табір МНК для дівчат «Русь Коса 2014 ім. Д. Гусяк». Табір стартував у найбільшому біосферному заповіднику України «Асканія Нова», де протягом чотирьох днів дівчата пройшли близько 100 кілометрів Таврійськими степами. Через страшну спеку маршрут виявився досить складним.

Програма табору передбачала один стаціонарний день, де кожна з дівчат розповідала гутірку на задану заздалегідь тему. Також учасниці готували інформацію про жінок в націоналістичному русі, їх долі, життєві випробування роль в розбудові української нації. На День Незалежності у дівчат було особливе випробування – подолати найбільшу в Європі пустелю Олешківські піски.

«Повстанська ватра-2014»

Закриттям таборувань у 2014 році стала «Повстанська ватра». Табір зібрав більше сотні молодих людей, різного віку та захоплень, де всіх об'єднувала ідея праці на благо України.

Молодіжний Націоналістичний Конгрес провів всеукраїнські таборування спільно із Міністерством молоді і спорту України у рамках проекту «Знання, воля і успіх».

Проект спрямований на молодих людей, які брали активну участь у Революції гідності та хочуть долучитись до громадського руху.

Прес-центр МНК
автор фотографій Jacob Balzani

Виховання молодих патріотів є важливим завданням для кожної нації, яка хоче жити у своїй державі. До подій Революції гідності, окупації Криму та початку війни з Росією більшість пересічних українців не особливо задумувалось над цим питанням. Та й молодіжна політика держави не поспішала брати на себе цю роль. Сьогодні для всіх стало зрозумілим, що без патріотичного виховання молоді у нас не буде тих, хто з дерев'яним щитом проти зброї готовий відстоювати права і свободу своєї нації, хто сидітиме в окопах та щоденно ризикуватиме життям, щоб захистити свою державу, не буде тих, хто після навчання чи роботи безкорисливо збиратиме допомогу для українських військових, не буде людей, які ставитимуть інтереси України вище за свої.

Більше десяти років Молодіжний Націоналістичний Конгрес організовує вишкільні табори для молоді. У зв'язку ситуацією в країні, таборовий сезон 2014 року мав ряд особливостей. У першу чергу, значну увагу було приділено військово-вишколу для оволодіння основних навичок поведінки під час воєнних дій. Окрім того, зросла мотивація молодих людей брати участь у подібних заходах.

«Гурби-Антонівці-2014»

Традиційно всеукраїнські таборування МНК розпочались із теренової гри «Гурби-Антонівці», яка тривала 1-4 травня. Цього року на вишкіл зголосилося понад 600 учасників, з яких взяли участь у грі 330 молодих людей з усієї України. За перемогу змагалися два курені: Леви та Вовки, а також у вишколі брала участь команда диверсантів. Та пріоритетом цього року стала не боротьба за перемогу. «Гурби» стали місцем для вишколу молодих бійців, які за

Від громадської діяльності – до політичної

Ні для кого не секрет, що громадське та політичне життя тісно взаємопов'язані та впливають одне на одного. Позитивною є практика, коли до політичної діяльності людина береться вже після того, як кілька років займалася громадською. Будучи активістом та вміючи висловлювати власну позицію, часто захищаючи та виражаючи голос народу, така людина може стати ефективним політичним діячем, адже чітко усвідомлює механізми політичного

Сергій Кузан

- Сергію, поясни, будь ласка, чому ти вирішив йти у політику?

- В Україні, ще задовго до революції в Європі, була написана перша Конституція та була сформована фактично одна з перших у світі демократичних республік. Проте, в результаті слабкості деяких політиків, внутрішніх та зовнішніх ворогів, Україна не змогла встояти та розвинулася як незалежна держава.

Зараз ми отримали новий шанс побудувати справжню Українську Соборну Самостійну Державу, за яку проливали кров наші діди й прадіди, тому я й вирішив йти в політику, щоб зробити все, що від мене буде залежним для досягнення цієї мети.

- Як ти гадаєш, чи змінилося наше суспільство за останній рік?

- Кардинально. Люди зрозуміли, що саме від їхньої громадської активності, небайдужості залежить і їхня доля, і майбутнє держави. Тому зараз ми і спостерігаємо за тим, як розвалену роками українську армію поступово «ставлять на ноги» волонтери з усіх куточків країни. Це сотні мільйонів зібраних коштів, тисячі тон продуктів, техніки, одягу та інших речей. Люди перестали бути байдужими – це головний здобуток революції.

- Який, на твою думку, найгірший сценарій цих виборів?

- Найгірше, якщо до влади повернуться колишні регіонали та комуністи. Люди, які повністю відповідальні за теперішню ситуацію на Сході та у Криму. Вже зараз багато з них поховали свої партійні квитки і намагаються повернутися до влади як самовисуванці. Тому закликаю людей перед тим, як робити свій вибір, уважно передивлятися біографію кандидатів.

регулювання, і, що головніше – йде в політику для того, щоб реалізувати ті прагнення, яким присвятила своє життя.

Молодіжний Націоналістичний Конгрес завжди брав активну участь у політичному житті країни. Так, за роки існування МНК, депутатами різних рівнів ставали понад 20 представників організації. А колишній голова МНК – Олег Медуніця, і зараз є одним із найактивніших захисників національних інтересів у Верховній Раді України.

Іван Ковалик

- Іване, розкажи будь ласка, чому вирішив йти у політику?

- Рішення приймав після пропозицій від друзів з Самооборони, МНК, простих тернополян. Розумію, що Революція Гідності не була лише протестним рухом. Замало скинути Януковича-Азарова-Табачника. Недостатньо навіть перемогти Путіна. Найважливіше – змінити систему, відродити в українців впевненість, віру у справедливість, творити рівні умови для розвитку кожному. Це можливо лише через оновлення країни, через національні політичні реформи.

- Як гадаєш, чому саме патріотична молодь має йти до влади?

- Тому що старі політики не спроможні діяти по-новому, у більшості в голові досі «совок», а ми хочемо побудувати справді самостійну, незалежну державу.

- Які основні проблеми ти бачиш зараз в державі?

- Наразі головне – це збереження територіальної цілісності й забезпечення переможного завершення АТО. Так само важливо розпочати і довести до кінця люстрацію у всіх владних вертикалях та подолати корупцію. Також як історик я вважаю, що саме через неосмислення нашого минулого ми зараз у надважкій ситуації, адже ще сімдесят років тому українські націоналісти в ОУН та УПА боролися з нашим справжнім ворогом – імперською Москвою, проте, про цей факт намагалися забути. Зараз, коли військова агресія з боку Росії є світовим фактом, ми досі не відновили історичну справедливість – не прирівняли вояків УПА до ветеранів Другої світової. Це – сором.

Проте, кількість справжніх патріотів у ВРУ 2015 може збільшитися на 3 людини. Голова МНК Сергій Кузан, голова Тернопільського МНК Іван Ковалик та колишній голова Сумського МНК – Олександр Бойко, зареєструвалися кандидатами у депутати.

Ми поспілкувалися з ними для того, щоб дізнатися, чому вони вирішили йти до Верховної Ради, і що планують змінити в країні.

Олександр Бойко

- Олександр, розкажи, чому ти вирішив йти в політику?

- Бо вірю в справедливе та гідне майбутнє. Не дивлячись на те, що безвідповідальність та цинізм оточують нас усюди – від відділку міліції та високого коридору влади, а жодного злочинця так і не покарано, я знаю, що маю сили змінити це. Ще раніше я наважився відстоювати нашу честь і свободу на Майдані та в АТО, зараз - захищатиму нашу державу із депутатським мандатом у руках. Увесь мій життєвий шлях пройшов у товаристві чесних та достойних людей, які вірять в мене і підтримують по мірі можливості. Їхньою волею я і йду в депутати.

- Що ти зробиш у першу чергу, якщо отримаєш депутатський мандат?

- Незважаючи на те, що йде війна, внутрішні вороги не менш страшні за зовнішніх, боротьбу з якими потрібно розпочати негайно! В умовах військового часу я буду діяти вкрай жорстко. Я здійснюватиму щонайсуровіший контроль за діяльністю правоохоронних та судових органів, чиновницького апарату, на який давно чекає оптимізація та значне скорочення.

- Розкажи про свою команду, яка допомагає тобі вести виборчу боротьбу.

- Це мої друзі, які вже кілька тижнів працюють, щоб у кожній оселі знали, хто такий Олександр Бойко. Мої фінансові можливості – обмежені, до того ж, я відчуваю моральну відповідальність перед бійцями АТО і не можу витратити такі потрібні на передовій кошти на агітацію, бігборди, намети. Моя команда – це волонтери, друзі.

Чому Україна ніколи не зможе бути нейтральною

Дуже багато так званих «експертів» люблять наголошувати на тому, що Україні треба піти по фінському чи швейцарському шляху – шляху «озброєного нейтралітету», а не вступати до НАТО «даби не провоцировать Расію».

Коли чуєш ці «експертні думки», складається враження, що всі вони писалися в Кремлі під диктовку однієї людини. Але щоб розвінчати міф про можливість Україною мати нейтральний статус, треба звернутися до фактажу і цифр, з якими, як кажуть, не посперечаєшся.

Перший аспект нейтрального статусу – міжнародно-правовий. Просто так країна не може сама себе оголосити нейтральною. Її нейтралітет має визнати світова спільнота і надати такій країні відповідні гарантії безпеки. Чи можливо це наразі у випадку з Україною? Чи не стануть такі «гарантії» черговим папірцем, як це сталося з Будапештським меморандумом?

Як показує приклад Другої світової війни та й теперішньої України, нейтральні країни з легкістю стають жертвами агресора. Так, наприклад, сталося з Норвегією і Бельгією, які опинилися під ударами нацистської Німеччини.

А після війни нейтральний статус отримували країни, що або зазнали поразки, як, наприклад, Фінляндія, або такі, які були прирівняні до цього статусу, а саме – Австрія, яка свого часу була окупована союзниками по антигітлерівській коаліції і лише за декілька років отримала світове визнання як суверенна держава, підписавши двосторонні угоди з країнами-переможцями. Швеція ж стала нейтральною невдовзі після ганебної поразки від Росії в Північній війні, коли втратила купу територій і стала нікому не цікавою.

Ще один цікавий факт – Швейцарія, на яку люблять посилалися так звані «експерти», ніколи не декларувала свого нейтралітету! Її нейтралітет у 19, на одну хвилинку, століття був документально підтверджений лише чотирма країнами – Німеччиною, Австро-Угорщиною, Францією та

Італією. Вони між собою домовилися зі Швейцарією, бо саме в їх інтересах був нейтралітет цієї країни. Інші країни, які не підписали угоду, можуть теоретично оголосити Швейцарії війну.

Крім всього, треба додати, що наразі всі європейські нейтральні країни є або членами ЄС, або такими, що не становлять собою геополітичного інтересу. У випадку з Україною, як Ви розумієте, все зовсім не так.

Другий аспект: економічний. Для наочного прикладу наведемо цифри видатків на потреби оборони з боку так званих нейтральних країн Європи. Фінляндія: військовий бюджет — до 3,7 млрд дол.; Швеція: військовий бюджет – 6,4 – 6,5 млрд дол.; Австрія: військові видатки - 2,5-3 млрд дол.; Швейцарія: видатки на оборону – 5,4 млрд дол. До речі, на початку 90-х видатки Швейцарії на оборону дорівнювали 21% ВВП.

Повертаючись до наведеної вище статистики – всі ці країни мають невелику чисельність населення, але натомість

великий ВВП на душу населення і великі (як у відсотках, так і в абсолютних цифрах) витрати на оборону.

З Україною ж – все навпаки: велика кількість населення, маленькі показники ВВП на душу і мізерні витрати на оборону. Наприклад, наша держава в бюджеті 2013 року мала лише 1,9 млрд.дол. І це - з населенням у понад 45 млн! Тобто, якби чисельність населення у нас була, як у Швеції, то видатки на оборону у нас би не перевищували 0,4 млрд. дол. Це – мізер для країни, у якої є агресивний сусід.

Для того, щоб забезпечувати нейтральний статус, навіть в мирний час ми повинні витратити щонайменше 8-10 млрд. доларів на оборону. У розрахунку на людину – це в середньому до 200 грн. з кожного громадянина на рік. Тоді як членство в НАТО нам обійшлося б в цифру 20 грн. за аналогічний період. При цьому навіть нейтральні Фінляндія та Швеція ведуть дискусії щодо зміни нейтрального статусу і вступу до НАТО, бо не відчувають себе захищеними від зовнішніх загроз і не дуже в захваті від свого нейтралітету.

Третій аспект: термінологічний. Найголовніше, про що ми маємо пам'ятати: Україна має статус, якого нема в міжнародній термінології – «позаблоковий статус». Тобто, це фактично означає самоусунення від необхідності брати участь у військово-політичних союзах з одного боку, а з іншого – залишитися сам на сам з потенційними агресорами, які мають поруч ніким і нічим не захищену країну.

А тепер подивимося на Донбас і Крим і зважимо, чим закінчилися ігри «в нейтралітет» і наразі визнаємо – або ми маємо йти до НАТО, або, навіть якщо переможемо російських агресорів, ще довгі роки залишимося країною, економіка якої буде працювати виключно на оборонний сектор.

*Сергій Пархоменко-Багрянний
МНК*

Олександр Бойко: «На передовій потрібні люди з мисливським інстинктом»

Колишній голова Сумської організації Молодіжного Націоналістичного Конгресу, заступник командира з виховної роботи 2-го батальйону Національної гвардії Олександр Бойко, був поранений під час АТО під Слов'янськом. Після операції він перебуває на лікуванні у військовому шпиталі міста Києва. Виглядає бадьоро, оптимістично налаштований, багато жартує і охоче розповідає про участь 2-го батальйону в АТО.

Поранення

Наш блокпост потрапив під мінометний обстріл. Одна міна розірвалася за моєю спиною, але нікого не зачепила. І практично одразу вибухнула друга міна. Її уламок потрапив мені в спину, я відчув, як пішла кров, сховався в бліндажі, зняв бронезилет, побачив, що поранений й одразу повідомив своїх.

Незабаром мене вже вивозили з зони АТО, привезли до Харкова, де мені зробили операцію. Потім перевезли до Києва, де я зараз проходжу лікування.

Про втрати 2-го батальйону під час АТО

У нашому батальйоні один борець загинув, тридцять дев'ять – поранено.

Про склад батальйону

Це добровольчий батальйон, складений з активістів Майдану. Є декілька колишніх міліціонерів – не спецпризначенців, а також экс-працівник прокуратури. На передовій за винятком поранених перебуває 250 чоловік.

Про забезпечення бійців

Нам переважно допомагає українське населення, керівництво АТО від питання забезпечення усунулося. Хіба тільки зброєю видало. А так – бронезилети, рації, прилади нічного бачення, одяг нам постачають небайдужі громадяни.

Зокрема, за сприяння волонтерів нам було передано бусик марки «Івеко». Від командування АТО ми отримали машину «Нива патріот».

Про російських найманців та «ополченців» ДНР

Російські найманці нам до рук не потрапляли. Лише раз під час бою ми зіткнулися з чеченцями, шістьох знищили, але ми навіть їх документи не дивилися – ситуація не дозво-

ляла оглянути вбитих. Ополченців так званої ДНР ми не допитували, тих, хто міг щось знати, передавали представникам спецслужб. Так звані ополченці виглядали іноді комічно, зокрема, так – автомат, спортивний костюм, у кишені – різок з набоями. Такі от кадри день-два стоять на блокпостах, потім залишають удома автомат і йдуть грабувати заправку чи магазин. Без зброї, аби не привертати увагу і не потрапити під обстріл.

Про пропаганду з боку сепаратистів

Ми регулярно слухали місцеву станцію «Радіо Краматорська», яку «охрестили» як «Сепарат-ФМ». Вона примітна тим, що по ній з музики переважно крутять Висоцького, Талькова, а також різний низькопробний блатняк.

На цій радіостанції можуть по 5 днів поспіль крутити одну й ту ж саму новину про діяльність «уряду ДНР і ЛНР». Само собою, в ефірах переважає махрова антиукраїнська і антиамериканська пропаганда. Так, регулярно крутять записи, головним лейтмотивом яких є меседж, що «скоро Америці кердик».

Доходить до абсурду, коли кожна наступна новина може прямо спростовувати озвучену перед тим інформацію. Наприклад, одна дівчина томним голосом розповідає про те, що Америці потрібен сланцевий газ Донбасу і що всіх людей з цього регіону виселять і перетворюють край на пустелю. І

одразу за цією ж «новиною» запускають аудіозапис лекції одного одеського професора, який розповідає про видобуток сланцевого газу і зі слів якого виходить, що в цьому видобут-

ку нема ніякої загрози для людей, що це нормальна практика, поширена в світі.

Але найбільше вразили «листи від дітей». Ось одна дитина, а скоріше, хтось від її імені, пише: «Нас обстрілюють і ми вже декілька днів ховаємося у підвалі. Сьогодні моя мати пішла у справах, але я вірю, що з нею все буде добре. Моя мама каже, що Путін – наш спаситель і бог».

Про дії бійців інших з'єднань

На жаль, деякі бійці інших загонів не зовсім розуміють, для чого вони перебувають на передовій. У них домінує бажання чимшвидше потрапити під ротацію і поїхати із

зони АТО. З цього висновок: треба залучати в першу чергу тих, хто знає, для чого воює, у кого є мисливський інстинкт, а не бажання заробити для себе звання чи кошти.

Олександр Бойко також щиро дякує всім українцям, що підтримують наших вояків і зазначає, що після відновлення повернеться у батальйон для продовження служби. Ну і щоб, як каже Сашко, взяти участь в завершальній частині операції зі звільнення Донбасу.

Допоможемо своїм!

Голова МНК, один з координаторів волонтерської мережі «Вільні люди» Сергій Кузан розповідає, як волонтери забезпечують українське військо під час конфлікту з Росією.

– Молодіжний Націоналістичний Конгрес, головою якого Ви є, став ініціатором створення волонтерської мережі «Вільні люди», яка надає регулярну допомогу нашим військовим в зоні АТО. Розкажіть, будь ласка, про діяльність мережі: яку саме допомогу було передано, в якій кількості, яким бойовим з'єднанням?

– Центр підтримки добровольців «Вільні люди» займається допомогою добровольчим батальйонам, Національній гвардії, регулярним військам, спецназу та прикордонникам. Наша допомога йде на потреби зокрема таких бойових з'єднань як Батальйон територіальної оборони Київщини, 3-й батальйон Національної Гвардії «Донбас», Батальйон територіальної оборони Тернопільщини, Батальйон територіальної оборони Львівщини, 51-ша бригада, 80-та бригада, БТО «Айдар» та багато інших. У першу чергу ми допомагаємо тим, хто перебуває безпосередньо на передовій.

За цей час було зібрано достатньо речей на допомогу АТО. Від автомобілів, коліматорних прицілів і тепловізорів до їжі та одягу. Наприклад, напередодні Дня Незалежності ми передали на потреби АТО автомобілі – Mitsubishi Pajero та «Соболь». Передаємо термобілизну, ножі, бронезилети, крім того – патріотичну літературу, за яку дякуємо Українській видавничій спілці імені Юрія Липи,

пресу, журнали для дозвілля.

Нещодавно передавали автомобілі швидкої допомоги для шпиталів, медичне обладнання. Загальний обсяг переданої допомоги вимірюється тонами.

– Як реагують українські військові на дії волонтерів?

– Розкажу один з останніх випадків – коли ми передавали оснащення у спецназ, то при зустрічі з ними побачили, що ніхто з вояків не був одягнений у форму вітчизняного виробництва – вся амуніція була закордонною, і вся вона привезена волонтерами. Звичайно реагують позитивно, дякують.

– В яких країнах вироблено амуніцію, яку ви передаєте українським солдатам?

– Найбільше було спорядження англійського виробництва і амуніції Бундсверу (німецька армія).

– Яку роль в допомозі українському війську відіграє наша діаспора?

– Діаспора дуже нам стала у нагоді. Вона передала в першу чергу кровоспиняючі засоби – ми їх регулярно, буквально сотнями відправляємо на передову. Передавали і речі. Зокрема, українська громада Мюнхена надала дефібрилятор для військового шпиталю, громада Торонто регулярно робить фінансові перекази, на які ми, власне, і закуповуємо речі.

Завдяки громаді Чикаго був придбаний величезний мішок кровоспиняючих засобів. За них велику вдячність висловлювали бійці спецпідрозділу «Альфа».

– Ви підраховували, скільки коштів загалом вдалося зібрати на потреби АТО?

– Загалом за весь період було зібрано близько 2 млн. гривень, але це не враховуючи коштів, за які люди самі купляли речі для АТО і передавали нам. Тоді сума вийшла б набагато більшою.

– Розкажіть, хто входить до мережі «Вільні люди» і чому, власне, ця волонтерська ініціатива завдячує своїй назві?

– Під час Майдану дві наші сотні – 14-а і 15-а – називалися «сотнями вільних людей»; сама назва вказує на присутність в наших лавах самодостатніх людей, які хочуть жити в незалежній державі і готові вкладати свої ресурси в

цю незалежність. А це ті, хто воює, або ті, хто підтримує вояків.

До нашої мережі входять Молодіжний Націоналістичний Конгрес, пластові організації, Спілка

Української Молоді в Україні та регіональні громадські об'єднання. Наша мережа особлива тим, що вона не має якогось одного лідера, а наша задача в ній передусім – скоординувати зусилля тих, хто хоче допомогти українським військовим.

– Як реагує на вашу діяльність влада Харкова, де дуже активно діє мережа «Вільних людей»? Чи, бува, не заважає, не чинить перепон?

– Харківська влада нам не чинить перешкод, але й нічим не допомагає.

– Яка наразі ситуація із державною підтримкою по відношенню до забезпечення АТО? Чи все поки лежить на плечах волонтерів та українського населення?

– З державного боку більш-менш налагоджено питання з харчуванням, але ситуація з амуніцією залишається катастрофічною. Практично вся амуніція закуповується винятково силами жертводавців.

Сергій Пархоменко

Молодіжний Націоналістичний Конгрес, спільно з Міністерством молоді та спорту України, запрошує молоді з активного громадянською позицією для участі в дводенних семінарах «Вільні люди: Курс молодого бандерівця». Семінари розраховані на молодих людей, які брали активну участь у Революції гідності або підтримували її, хочуть долучитись до громадського руху, допомагати українській армії та змінювати Україну.

Учасники семінару дізнаються про український націоналістичний та патріотичний рух та його вплив на ситуацію в Україні. Досвідчені громадські активісти, активні учасники АнтиТабачної кампанії, Податкового та мовного майданів, Євромайдану, керівники Самооборони Майдану та волонтерських проєктів з допомоги українській армії навчать організовувати публічні акції, знаходити однодумців та залучати волонтерів, проводити інформаційні та фандрейзингові кампанії.

У програмі семінару – лекції про:

- націоналістичний рух в сучасних умовах;
- патріотичні акції: від ідеї до втілення;
- робота в соціальних мережах для мобілізації людей, пошуку контактів та ресурсів;
- співпраця зі ЗМІ – вихід на новий рівень;

- фандрайзинг для патріотичних проєктів;
- успішне ведення патріотичних кампаній.

Кожна окрема гутірка, прочитана у рамках семінару, нестиме у собі окремий пласт знань, необхідних для становлення особистості свідомого громадянина та націоналіста-члена ефективної громадської організації.

Зокрема, лекції з історії націоналізму дозволять учасникам мати чітке уявлення щодо його становлення та розвитку в Україні та світі. Повчитись на поразках та перемогах своїх попередників дозволять розповіді про кращі акції та ініціативи діячів націоналістичного середовища, сучасні молодіжні організації та спільноти, їх різноманітність та сфери активності.

Вагомою частиною семінару стане лекція про мотивацію - як знайти її для себе та використати для становлення особистості, громадського діяча та активіста.

Семінар міститиме тренінг і по ефективній інформаційній роботі, її принципах та специфіці. Учасники матимуть змогу навчитись правильно писати прес-анонси та прес-релізи, інформаційні матеріали по різноманітним заходам, вести інформроботу у соціальних мережах.

Проектний менеджмент стане ще однією актуальною темою, яку охопить Курс

молодого бандерівця. Від зародження ідеї, правильного написання та подання проєктної заявки і до його реалізації - ще одна лекція дасть уявлення про життєвий шлях проєкту від народження до звіту за потрачені на нього кошти. Але який же проєктний менеджмент без фандрайзингу? Саме тому ще один блок семінару буде присвячено інформації з пошуку фінансування, інформаційної підтримки, бартерної співпраці для реалізації власного проєкту.

За 2 дні Курсу молодого бандерівця кожен учасник здобуде великий об'єм знань з історії, теорії та практики діяльності молодіжних ГО, проєктного мислення та менеджменту, що є необхідними для становлення кожного націоналіста, громадянина, молодої людини. А також - нових друзів-однодумців, з якими можна зібрати ефективну команду для реалізації усіх задумів!

Щоб стати учасником, треба заповнити заявку (не пізніше, ніж за три дні до початку семінару). Організатори семінару забезпечують проживання та харчування. Заявка для участі у семінарі: bit.ly/1uzHnCD

Організатори: ВМГО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес» спільно з Міністерством молоді та спорту України.

Керівництво та членство МНК висловлює щирю подяку всім добродіям та організаціям, які допомагали діяльності нашої організації у березні-жовтні 2014 року.

Злучений Українсько-Американський Допомоговий Комітет (Філадельфія, США)

Добродії:

українська громада Філадельфії
Анна Твердомед (Київ)

Юлія Свірідова (Київ)
Оксана Процюк (Івано-Франківськ)
Стефан Романів (Австралія)
П'єр Пастернак (Франція)
Адольф Гладилевич (Канада)
Петро Дацків (Едмонтон, Канада)
Олександр Резніченко (Суми)
Олег Козарик (Рівне)

Галина Котова (Москва)
Ольга Лімарова (Харків)
Павло Себастьянович (Київ)
І. Горбань (Харків)
Олексій Слободянюк (Полтава)
Сергій Дяків (Торонто)
Андрій Хоманчук (Київ)

Свій до свого по своє!

«Жовтий князь»

Василь Барка

Роман «Жовтий князь» – це перший в українській літературі великий прозовий твір, присвячений національній трагедії України – страшому голодомору 1932-1933 років, що забрав життя мільйонів людей.

«Нація, яка не капітулює»

ред. Я.Ілляш, В.Рог

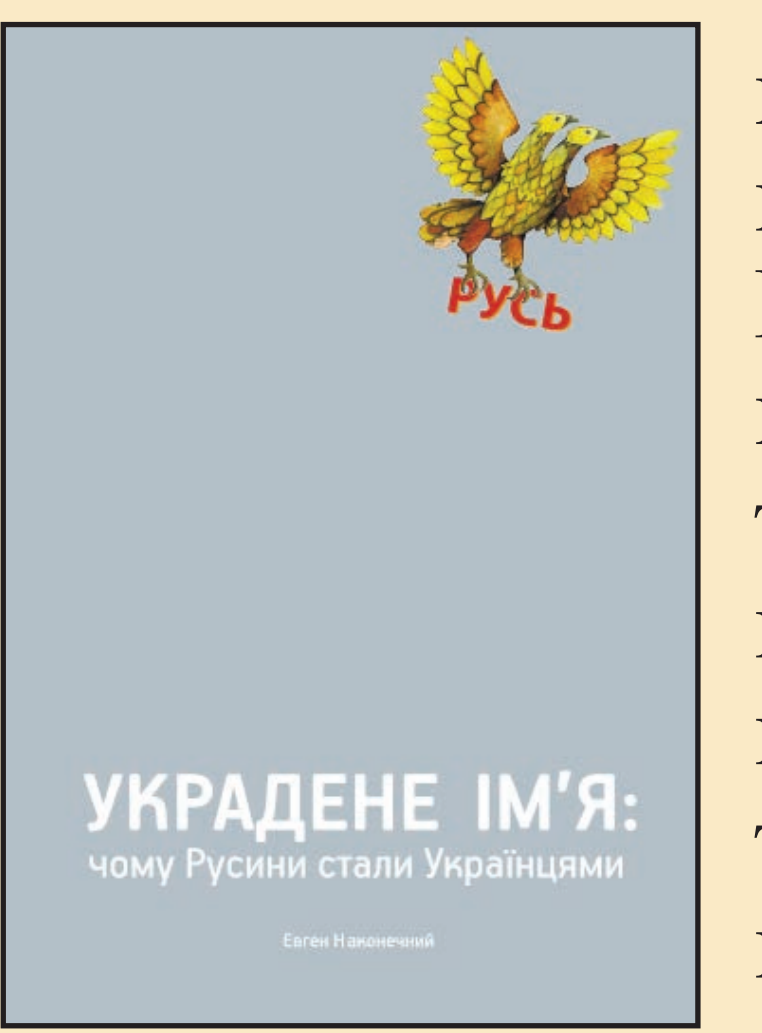

Книга висвітлює історію національно-визвольного руху Ірландії з середини XIX століття по сьогоднішній день. Праця містить чимало відомостей про часи народної самоорганізації, боротьбу Ірландської Республіканської Армії, етапи державного будівництва та світоглядні і ментальні особливості ірландців. Збірка статей дає можливість зрозуміти і проаналізувати пройдений шлях кельтського народу від вимираючої нації до успішної держави Європи.

У книзі вміщено статті діячів українського націоналістичного руху, які представляють собою Українську Військову Організацію, Закордонні Частини Організації Українських Націоналістів, Спілку Української Молоді «Сумщина» та Молодіжний Націоналістичний Конгрес.

«Украдене ім'я: чому Русини стали Українцями»

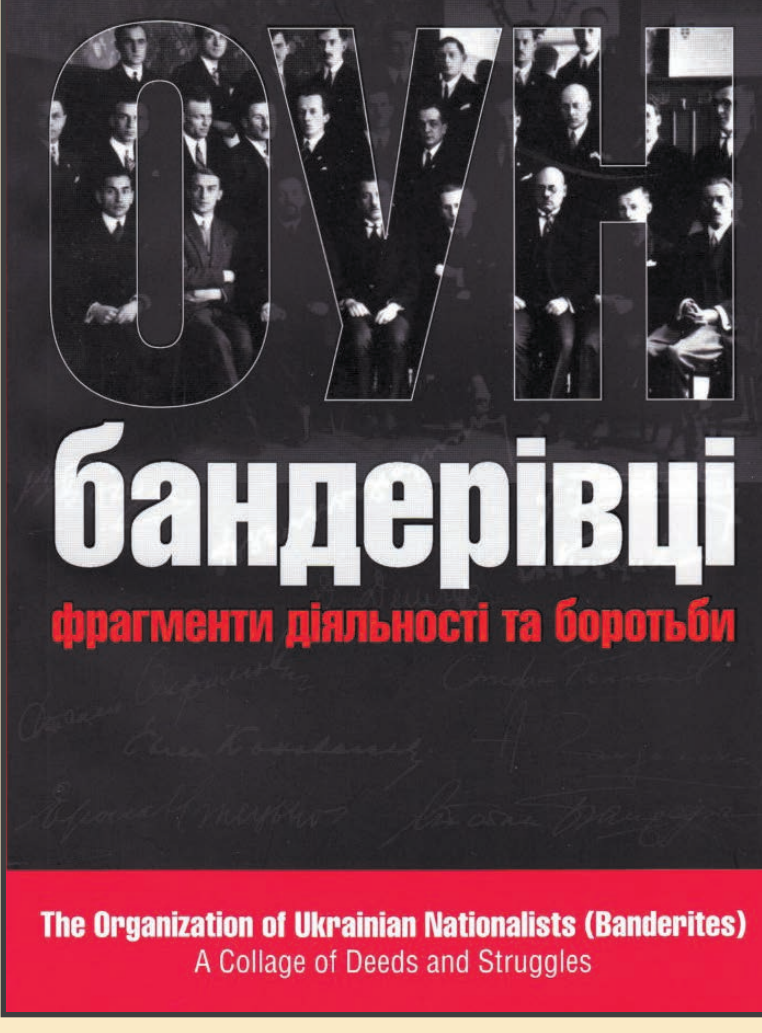
Євген Наконечний

Книга допомагає відповісти на таке важливе питання: ким ми, українці, є насправді? Якщо Вам близьке Шевченкове: «Хто ми? Чий сини? Ким? За що закуті?» і набридла московська пропаганда про колиску братніх народів та старшого брата, як і те, що політики постійно маніпулюють нашою історією для задоволення власних «шкурних» інтересів, то ця книга - для Вас.

«ОУН (бандерівці): фрагменти діяльності та боротьби»

Святослав Липовецький

Діяльність ОУН та її членів привертала увагу закордонних політиків, громадськості, журналістів й не давала забути, що Україна, хоч і поневолена, існує та змагає до незалежності. Жертви, складені для здобуття Української Держави, числилися сотнями тисяч, але це не припиняло боротьби, а лише служило новим поколінням взірцем віри та посвяти.

Книга поштою: для замовлення книг поштою необхідно звернутися за вказаною нижче адресою МНК, скринькою book@mnk.org.ua або тел. 044-234-70-20, 093-988-55-97 (Віталій) та вказати назви та кількість книг, ПІБ, повну поштову адресу з індексом.

Ти можеш знайти нас:

Вінницька обл. – 067-577-88-93 (Олександр) vinnytsia@mnk.org.ua

Житомирська обл. – 063-483-63-80 (Ілля) zhytomyr@mnk.org.ua

Івано-Франківська обл. – 098-707-28-62 (Андрій) frankivsk@mnk.org.ua

Кіровоградська обл. – 066-710-88-22 (Валерій) mnk@mnk.org.ua

Київ – 063-067-77-84 (Соломія) kyiv@mnk.org.ua

Львівська обл. – 093-668-32-52 (Назар) lviv@mnk.org.ua

Миколаївська обл. – 063-154-89-83 (Даша) mnk@mnk.org.ua

Полтавська обл. – 095-126-35-13 (Борис) poltava@mnk.org.ua

Рівенська обл. – 066-205-44-84 (Тарас) rivne@mnk.org.ua

Сумська обл. – 066-344-13-41 (Олександр) sumy@mnk.org.ua

Тернопільська обл. – 096-901-60-66 (Іван) ternopil@mnk.org.ua

Харківська обл. – 067-579-06-45 (Андрій) kharkiv@mnk.org.ua

Дніпротпетровська обл. – 066-855-11-39 (Гліб) mnk@mnk.org.ua

Ти можеш завітати до нас за адресою: м. Київ, вул. Ярославів Вал, 9, станція метро «Золоті ворота», тел. 246-47-83

«Те Ре Н УКРАЇНА»

заснований Олександром Богатирчуком у 2002 році

Головний редактор: Марія Дубініна
Редакція: Олеся Горайнова, Сергій Кузан,
Соломія Фаріон, Сергій Пархоменко, Рада Кішка,
Оксана Кузан, Іван Кішка.

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати текст. Редакція не несе відповідальності за думки, висловлені авторами. При передруці посилання на «ТЕРЕН УКРАЇНА» обов'язкове.

Видано: ТОВ «Українська Видавнича Спілка ім. Ю. Липи»

Віддруковано: ТОВ «МЕГА-Поліграф», м.Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14

Наклад - 20 000

Замовлення №

Адреса редакції: 01030, м. Київ

вул. Ярославів Вал, 9, оф. 4,

тел. (044) 279-41-22, 096-188-37-93

mnk.org.ua

e-mail: mnk@mnk.org.ua, press@mnk.org.ua

FB: [fb.com/mnk.org.ua](https://www.facebook.com/mnk.org.ua)

VK: [vk.com/mnk_ua](https://www.vk.com/mnk_ua)

Twitter: [@mnk_ua](https://twitter.com/mnk_ua), [#mnk_ua](https://twitter.com/mnk_ua)

Засновник:
ВМГО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес»

Свідцтво серія: КВ, № 13248-2132р
від 08 жовтня 2007 року

Розповсюджується безкоштовно